

LBRIS

We know
books

Iulia Voznesenskaya

**CĂLĂTORIA MEA
PRIN LUMEA DE
DINCOLO**

Traducere din limba rusă
drd. Darie Drăgoi

PREȘANIA

Mănăstirea Lesna, întemeiată în anul 1885 cu binecuvântarea Cuviosului Ambrozio de la Optina, a fost mutată de mai multe ori din pricina prigoanelor, ajungând după Revoluția din Octombrie în Serbia, iar mai apoi în Franța. Aici, cu binecuvântarea Maicii Starețe Macrina, autoarea a restaurat căsuța grădinarului, unde a locuit o vreme, îngrijind florile și grădina mănăstirii.

La sfârșitul anului 1990, Iulia Voznesenskaya a început, cu binecuvântarea Maicii Egumene Atanasia, lucrarea la cartea *Călătoria mea prin lumea de dincolo*. Inspirația pentru descrierea primei întâlniri a protagonistei cu vrăjmașul sufletelor a venit dintr-o mărturie cutremurătoare: maica ei duhovnicească, Stareța Atanasia, a văzut diavolul în vremea unei morți clinice.

Însuși chipul întunecat al vrăjmașului, așa cum este descris în carte, urmează cu exactitate descrierea făcută de această maică îmbunătățită. Mărturia ei, ca și întreaga experiență duhovnicească a Stareței Atanasia – trecută acum la cele veșnice – ne întăresc convingerea că fiecare suflet va trece prin cercetarea cea dreaptă a lui Dumnezeu.

Să ne amintim așadar cuvântul Apostolului Pavel: „Și precum este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea judecata.” /Evrei 9, 27/

Olga Golosova

CAPITOLUL 1

Aventurile mele de după moarte au început când am căzut de la etajul patru și m-am zdrobit de caldarâm.

Poliția, după cum am aflat mai târziu, avea două versiuni – sinucidere și crimă mascată de motivul sinuciderii. Niciuna dintre versiuni nu avea nimic în comun cu realitatea și nici chiar ca presupuneri nu valorau prea mult, deoarece se bazau doar pe mărturia prietenelor mele emigrante. Versiunea sinuciderii era simplă ca un roman ieftin de dame și, pe scurt, se putea rezuma la faptul că soțul meu mă părăsise și, ca urmare, eu mă aruncasem de pe balcon. Dar dacă aș fi reacționat în acest fel la infidelitățile repetate ale lui George, nu ar fi fost destule balcoane în întregul nostru bloc.

A doua versiune – crimă mascată de motivul sinuciderii – nu era potrivită, pentru simplul fapt că George nu era potrivit în rolul unui criminal: ca aproape toți desfrânații și afemeiații, el era, de fapt, doar un copil adult, dar și capricios, căutând admirație și afecțiune, slab și puțin isteric, dar în esență nepuțințios și bun la suflet. Ocolise întotdeauna pericolele

pe calea vieții sale, evitate și obstacolele și nu mersese niciodată până la extreme.

Totul fusese, de fapt, mult mai simplu. Motanului nostru, Harbuz, îi plăcea să-și facă nevoile în natură, iar jardinierele mele atârinate de marginile balconului – deasupra și dedesubt – îi serveau de minune la asta. Lăsasem ușa balconului deschisă nu mai mult de un minut și el se strecurase imediat în desișurile dese de petunii și își făcuse acolo nevoile cu plăcere. Și asta n-ar fi fost chiar atât de rău. Dar după ce făcuse respectiva prostie, simțind că nu va rămâne nepedepsit, ticălosul profanator de flori nevinovate încercase, ca un laș, să ascundă urmele mizeriei sale, făcând ca bulgării de pământ și mănunchiurile de petunii să zboare în toate direcțiile. Nicio măsură educațională, inclusiv baterea peste cap cu ziarul *Gândirea rusească* îndoit în patru, n-a putut vindeca pisica de viciul său preferat.

În acea dimineață nefericită, ieșisem de mai multe ori pe balcon ca să nu ratez taxiul pe care îl chemasem cu o seară înainte și, pur și simplu, ultima dată uitasem să închid ușa balconului în urma mea. Soțul meu cel adulterin înșfăcase valiza cu cadouri de peste graniță pentru prietena lui moscovită, desigur necunoscută mie, și se îndreptase spre lift, iar eu îl însoțisem spre ușa cu obișnuitele cuvinte de despărțire: să nu întârzii și nu uita să îți pui puloverul calduros înainte de aterizare – era frig și ploaie la Moscova conform prognozei meteo. El, ca de obicei, răspunsese că totul va fi bine, că își va pune un pulover și mă va suna. După aceea, m-am dus

în dormitor, am plâns puțin și am adormit, asta după ce eu și George ne petrecuserăm noaptea de dinainte certându-ne.

Mieunatul sfâșietor al lui Harbuz mă trezise. Sărisem din pat și mă repeziseam spre balcon, de unde răsunau strigătele lui de ajutor. Motanul zurbagiu, profitând de ușa deschisă și de liniștea din casă, ajunsese de data aceasta în ghiveciurile de jos și își făcuse fapta lui necuviincioasă, nemaiputând apoi să iasă de acolo: burta lui grasă și dungată, pentru care primise numele de Harbuz, nu-l lăsase să se strecoare printre gratiile balustradei, iar petuniile dese îl împiedicaseră să se cațăre pe balcon.

Mă aplecasem peste balustradă și prinsesem motanul de ceafă, iar el fusese atât de speriat, încât, pentru a fi sigur că nu va cădea, se răsucise și îmi înfipsese în mână toate cele douăzeci de gheare. Tresărisem de durere și, încercând să-l prind cu cealaltă mână, mă aplecasem prea mult peste balustradă: aproape că mi se desprinseseră picioarele de pe podea, iar Harbuz, înspăimântat, ticălosul, în acel moment hotărâtor nu se lăsase și sărise peste umerii și spatele meu și asta îi salvase blana dungată, dar pe mine mă împinsese în jos. Îmi pierdusem complet echilibrul și căzusem cu capul înainte de la etajul patru. Mă grăbesc să-i liniștesc pe cei îngrijorați de bunăstarea animalelor de companie: după ce fusesem dusă la spital în ambulanță, iar poliția pătrunsese în apartament, vecina noastră, Frau Hoffmann, îl luase pe bietul motan orfan în grija ei și lui

LIBRIS books
Harbuz nu îi mersese rău acolo. Rău a fost doar pentru mușcatele ei.

Tufa de liliac, în care din fericire căzusem înainte de a ateriza pe asfalt, era bătrână și stufoasă – și asta înmuiase puțin lovitură. Dar la urma urmei, căzătura fusese destul de gravă, îmi zdrobisem jumătate dintre oase și capul în zona cefei.

Când m-am trezit în secția de terapie intensivă și mi-am văzut trupul zdrobit înconjurat de doctori reflectat în tavanul cu oglindă de deasupra mea, am admirat încă o dată succesele medicinei germane: o întreagă echipă îmi trata bietele membre! Unii îmi puneau coastele rupte înapoi, coaste care ieșeau din piept ca arcurile dintr-o canapea veche, alții înșurubau niște piese în oasele împrăștiat ale picioarelor mele, alții îmi umblau în stomacul întredeschis și coseau ceva acolo – iar eu am urmărit tot ce se întâmpla în oglinda de deasupra mea –, dar nu simțeam nici durere, nici frică, doar o pace deplină.

M-am uitat la reflectarea feței mele din tavan, așa cum apărea într-o măștile verzi ale doctorilor aplecați asupra mea: am vrut să văd cum înfățișarea mea corespundea acelu cadru de spital – și atunci a început totul cu adevărat. Mi-am văzut chipul, dar era chipul unui cadavru: alb spre albăstriu, nasul ascuțit, buzele albastre lipite de dinți, dintre care ieșea un tub transparent, iar în el ceva șuiera și gâlgâia. M-am simțit dezgustată de mine însămi – mereu mă speriaseră fețele morților, iar aici era chiar fața mea... Dar cel mai rău

lucru era că aveam ochii închiși – deci cum puteam să văd toate astea?!

De frică, m-am smucit într-o parte și... m-am trezit atârând între două becuri din tavan. Și într-o clipă totul s-a lămurit: nu mai era nicio oglindă deasupra mea – eu însămi eram sus și mă uitam de acolo la propriul meu trup întins dedesubt. Nu mi-a fost teamă, din moment ce gândul morții nu mă vizitase încă, dar am fost ușor dezamăgită: se dovedea că medicina germană nu era atât de eficientă și, pentru că scăpasem de durere, trebuia să le mulțumesc naturii și unora dintre propriile mele mecanisme de apărare. Ei bine, acum mi se părea că totul e limpede: era doar un vis, un coșmar, eu doar zburam în vis. În acest caz, de ce să nu zbor într-un loc mai plăcut? La asta m-am gândit și mi-am dat seama și de îndată mi-am împlinit planul, zburând în coridorul spitalului pe ușa pe care cineva tocmai o deschisese.

Găsindu-mă sub tavanul coridorului – dintr-un motiv oarecare, eram mereu trasă în sus –, am descoperit că un cordon luminos destul de gros se întindea de la mine prin ușa secției de terapie intensivă. Am crezut că am târât accidental cu mine un fel de furtun din echipamentul de resuscitare.

Mă întrebam cum arăt de fapt? Am încercat să mă privesc și, deși aveam vedere clară, chiar mai limpede decât în realitate, și nu îmi simțeam ochii, ci trebuia doar să-mi doresc, că mă și vedeam dintr-o parte: eram eu, dar pe jumătate transparentă, eram... ca un balon de forma corpului meu. Comparația care mi-a venit în minte a fost

LRPIS | We know books

întărită și mai mult de acest șnur care ieșea din mijlocul pieptului meu, care, de altfel, în această formă, nu avea coaste proeminente sau alte leziuni. Dimpotrivă, mă simțeam întru totul sănătoasă și plină de vigoare.

La capătul celălalt al coridorului era o fereastră mare și am decis să zbor până spre ea. Era o plăcere să plutesc sub tavan, dar nu am putut zbura mai departe de mijlocul coridorului: cordonul de care eram legată s-a tensionat și am simțit o durere arzătoare în piept când am încercat să-l smulg de la mine. A trebuit să mă supun și să mă întorc în direcția opusă.

Am zburat pe lângă secția de terapie intensivă și m-am întors spre colțul coridorului. Era acolo un loc pentru vizitatori: o măsuță de cafea, o canapea și două fotolii. Prietena mea Natașa stătea într-unul dintre ele și vorbea cu cineva la telefonul ei mobil, vărsând lacrimi abundente și fumând cu lăcomie o țigară. Desigur, conversația era despre mine:

– Medicii spun că practic nu există nicio speranță. Săraca Anka! Întotdeauna am știut că această căsătorie se va sfârși într-un dezastru!

– Natașa, termină cu isteriile și dă-mi mai bine o țigară! am strigat eu veselă de sub tavan.

Fără să-mi acorde vreo atenție, își continua conversația. M-am coborât puțin, mi-am fluturat mâna în fața nasului ei, apoi i-am atins umărul – iar mâna mea a trecut prin umăr ca o rază de soare prin apă. Foarte înspăimântată, am renunțat să mai încerc și am început să ascult ce pălăvrăgește Natașa.

– Păi desigur, se află la terapie intensivă și nimeni nu are voie să o vadă. Și-a pierdut cunoștința. George nu este aici, nimeni nu știe nici măcar unde este. Se pare că a dispărut, ticălosul. Poliția m-a găsit pomenită în jurnalul ei, le-am povestit totul despre căsnicia lor, iar acum el este căutat ca posibil ucigaș. Și cred că el este ucigașul chiar dacă Ana s-a sinucis, iată ce am să-ți spun, draga mea...

Mă simțeam plictisită și dezgustată – și aceasta era cea mai bună prietenă a mea! Stă aici de vreo două ore, judecând după numărul de mucuri de țigară din scrumieră, jelind după mine, dar tot bârfindu-mă. Am zburat scârbită de acolo.

Mă săturasem să stau în preajma tavanului, mă săturasem de acest vis, dar nu știam cum să mă trezesc din el. M-a cuprins un sentiment acut de singurătate pe care nu îl mai avusesem vreodată. Am hotărât să mă întorc în secția de terapie intensivă, mai aproape de trupul meu, și am reușit fără vreo greutate.

Nu mai erau medici în cameră, doar asistenta de gardă stătea la o masă din colț. Trupul meu zăcea foarte calm, pieptul mi se ridica și cobora ritmic, dar privind firele și tuburile încurcate în mine, mi-am dat seama că viața în acest trup pâlpâie doar datorită echipamentului medical. Un fuior luminos mă lega de trupul meu nemișcat de dedesubt și abia atunci mi-am dat seama: acesta nu era un vis sau delir, totul se întâmpla cu adevărat.

Mi-a devenit clar că de fapt murisem, viața era acum doar menținută artificial în trupul meu, iar sufletul

meu, adică prețiosul meu sine, deja o părăsise și doar acest fuior luminos mă lega încă de el. Și mi-a părut atât de rău de acea Ană care zăcea acolo dedesubt, neputincioasă, înfășurată în bandaje și străpunsă de ace și tuburi! Dar nicidecum nu mă puteam ajuta și am vrut din nou să fiu departe de mine, așa că am zburat iar pe coridorul spitalului pentru a simți și mai acut singurătatea cumplită care mă cuprinsese.

Apărură în capătul celălalt al coridorului, acolo unde era o fereastră. La început le-am auzit vocile, voci foarte ciudate: parcă un grup de adulți discuta despre ceva foarte important cu glasuri scârțâitoare de copii. M-am uitat în acea direcție și la început am văzut doar siluete vagi și scunde pe fundalul ferestrei, de cel mult un metru, ghemuite și cocoșate. S-au îndreptat spre mine și când au ajuns sub lumina lămpilor din coridor le-am recunoscut imediat; mi-am dat seama: erau extraterestri!¹

1 Părintele Serafim Rose în cartea *Sufletul după moarte* analizează în detaliu trăirile de după moarte în care contemporanii noștri au văzut tocmai extraterestri, *ființe luminoase* etc. Părintele Serafim lămurește: „Nu este necesar să definim exact natura vedeniilor pe care le au muribunzii pentru a înțelege că ele atârnă într-o oarecare măsură, după cum am văzut deja, de ceea ce ei *se așteaptă* sau *sunt pregătiți* să vadă. Astfel, creștinii veacurilor trecute, care credeau cu tărie în existența iadului și a căror conștiință îi învinovăța la sfârșit, adesea vedeau demoni în ceasul morții; indienii de astăzi, care cu siguranță sunt mai *primitivi* decât americanii în credința și înțelegerea lor, adeseori văd fapte care corespund temerilor lor încă foarte reale legate de viața de după moarte. În vreme ce americanii contemporani, cu concepțiile lor *luminare*, văd arătări care se potrivesc vieții și credinței lor *comode*, care de obicei nu cuprind frica de iad sau conștiința existenței demonilor. Cu privire la ceea ce se întâmplă

Dacă credeam sau nu în OZN-uri nu prea știu, pur și simplu nu mă gândisem vreodată serios la asta, dar acumulasem o cantitate destul de mare de informații despre acest subiect, ca orice cititor contemporan, și mă uitam des la televizor. În orice caz, aceste creaturi nu îmi provocau frică, ci mai degrabă o curiozitate ușor nuanțată de anxietate. Dacă presupunem că astfel de întâlniri au loc, atunci de ce nu mi s-ar întâmpla și mie asta într-o zi?

Trupurile goale și îndesate ale extraterestrilor erau acoperite cu o piele solzoasă, gri spre roz, cu aspect destul de neplăcut, iar capetele mari stăteau adânc între umeri, iar spre față deveneau alungite, putând fi descrise mai degrabă prin cuvântul „bot.” La prima vedere, semănau cu un fel de animale exotice, ceva între porci și lupi, dar ochii mari și rotunzi, înconjurați de pliuri întunecate de piele și lipsiți de gene, sclipeau cu siguranță unei inteligențe ascuțite.

Extraterestrii stăteau sub mine și continuau să discute, mormăind ceva în limbajul lor strident și răgușit, care nu semăna nici pe departe cu vreuna dintre limbile pământenești pe care le auzisem. Vorbeau de bună seamă despre mine, deoarece nu numai că se uitau în direcția mea, ci și arătau spre mine cu membrele lor superioare, asemănătoare unor mâini de copii cu mânuși de lup de carnaval cu gheare, care, trebuie să

obiectiv, demonii înșiși aduc ispite potrivite stării duhovnicești sau așteptărilor celor ispitiți.” Ieromonah Serafim Rose, *Sufletul după moarte*, Editura Sophia, 2007, p. 53. (notă Olga Golosova)

ERDIS
recunosc, erau destul de înspăimântătoare. Simțind un oarecare dezgust, am încercat să mă mustru: fără rasism cosmic, te rog! Nu știu cum arătam pentru ei, dar chiar și pentru oameni, acum probabil semănam mai mult cu o meduză umanoidă decât cu un exemplar de femelă bine conservat de patruzeci și ceva de ani.

Unul dintre nou-veniți, mai înalt cu un cap decât ceilalți, a făcut un pas înainte și mi-a vorbit în rusă, pronunțând mecanic cuvintele, asemenea unui robot:

– Am venit după tine. Trebuie să vii cu noi numai-decât!

Am tăcut, neștiind ce să răspund. Și el a tăcut, apoi a spus fără nicio intonație:

– Suntem foarte bucuroși că ne întâlnim cu tine. Suntem încântați.

Ce drăguț! Mai întâi, îmi dau ordinul de a merge cu ei Dumnezeu știe unde și abia apoi mă salută. Am hotărât să dau dovadă de independență:

– Până nu aflu cine sunteți și unde mă invitați, nu mă mișc de aici. În plus, sunt legată cu asta. Nu de locul acesta, ci de trupul meu.

Reacția lor mi s-a părut oarecum agresivă: mă înțeleseseră, dar nu le plăcuseră cuvintele mele, exprimându-și neplăcerea prin țipete ascuțite. S-au sfătuit, apoi căpetenia lor a început să dea lămuriri:

– Am venit pentru tine de pe o planetă îndepărtată. A sosit ceasul să părăsești Pământul. Nu vei regreta. Legătura cu trupul trebuie întreruptă. Este musai să faci asta. Chiar tu și chiar acum. Acum și aici. Fă asta și vei zbura cu noi. Mori și fii liberă!

Acum îmi era clar! Dar nu aveam de gând să recurg la o asemenea sinucidere astrală din propria mea voință. Cum să rup legătura cu bietul meu trup, atât de familiar, să-l las în suferință, să-l trădez pe trupul meu cel neputincios și tăcut! Nu, am îndurat atât de multe împreună, vom îndura și de acum încolo. Iar mai departe, vom vedea...

– Și cine sunteți voi, de fapt, să hotărâți pentru mine când e timpul să mor? Și care este această planetă de unde ați venit?

Căpetenia extraterestrilor mi-a turnat o cascadă de termeni astronomici fără cap și fără coada, m-a bombardat cu nume din care am recunoscut doar Alpha Eridani, planeta promisă scriitorilor sovietici de ficțiune științifică, care încă din copilărie mi s-a întipărit în minte. Cu toate acestea, m-am gândit, nu ar trebui să fiu ironică: s-ar fi putut foarte bine ca locuitorii din Alpha să fi inspirat scriitorii noștri de proză științifico-fantastică cu numele planetei lor.

Toate aceste gânduri îmi treceau cumva foarte limpede, rapid, aproape simultan prin minte, ceea ce era neobișnuit: uitasem de mult cum să mă gândesc la mai multe lucruri deodată, cum făceam în tinerețe, fără să-mi pierd din claritatea gândirii.

– Îți înțelegem îndoielile și anxietatea, a continuat extraterestrul, dar nici nu trebuie să ne crezi pe cuvânt. Acum vei vedea totul cu ochii tăi, și-a fluturat laba cu gheare spre fereastră.

Fereastra spitalului făcută de-a întregul din sticlă a strălucit mai întâi cu lumină verde, apoi valuri au început